

ПЕРЕДІСТОРІЯ

Протистояння у Шервудському лісі розпочалися...

У промислово-депресивному містечку під назвою Локслі злий гангстер **Гай Гізборн** контролює абсолютно все й абсолютно всіх, — від дрібних наркоторгівців до очільників поліції та суддів. Він діє у хитрій спілці з шерифкою Ноттінгема **Марджорі Ковачевич**. Амбітна керівниця любить виставляти себе успішною бізнес-леді та жорстким політиком, що кидає злочинців за ґрати й бореться з іммігрантами. У лісі ж шерифка утримує цілу армію приватних охоронців, котрі жорстоко обійдуться з кожним, хто стане на її шляху.

Але хороші люди дають відсіч!

Вже понад десять років **Віл Скарлок** бореться, захищаючи тисячі людей, які оселилися в Шервудському лісі. Він і його товариші перетворили базу в покинутому торговельному центрі на своєрідний притулок, надаючи їжу та медичну допомогу всім, хто цього потребує.

А ще в місті з'явився новий герой...

Коли **Арда Гуд** наважився розповісти про корупцію в Локслі, Гай Гізборн наказав нечесним копам побити його і висунути проти нього фальшиве звинувачення.

Ніхто не сподівався, що **Робін**, дванадцятирічний син Арда Гуда, чинитиме опір. А проте, хлопець поцілив у Гая Гізборна стрілою з лука, влаштував зухвале пограбування з наміром роздобути кошти для Лісових Людей, а під час міських заворушень розтрощив дві поліційні машини.

Три місяці по тому Робін проживає в торговельному центрі зі своєю новою подругою **Маріон Мейд** та її ексцентричною сім'єю.

Гай Гізборн прагне помсти! А за голову юного Робіна призначено величезну грошову винагороду в сто тисяч фунтів стерлінгів...

ОСТАННІ НОВИНИ

Доброго дня! З вами — Чотирнадцятий канал, що обслуговує Центральний Регіон. І я, Лінн Хоапілі, з місцевими новинами.

Головна інформація на цей час: рух на 24-му автошляху досі ускладнений. Причиною стало те, що у вантажівки, яка перевозила зебр, сьогодні вранці в годину пік луснула шина. Машина перекинулася на бік, а коли вона врізалася в центральний відбійник, задні двері відчинилися.

Очевидці описують сцени хаосу, коли кволі брудні зебри вирвалися назовні й потрапили на жваву дванадцятисмугову дорогу. Кілька автомобілів розбилося, намагаючись обминути тварин. П'ятьох водіїв забрали до лікарні санавіацією. І хоча більшість тварин утекла в навколишній ліс, ветеринарам довелося ліквідувати одну зебру, яку збила машина.

Представник Руху визволення тварин заявив, що зебр доправляли до Шервудського Замку для майбутнього трофейного полювання і що така велика кількість звірів у невеликій вантажівці є серйозним порушенням правил захисту тварин. Наразі керівництво Замку Шервуд відмовилося від коментарів.

Серед інших новин. Несподіваний поворот у суперечливому судовому процесі над Арда Гудом. За кілька хвилин до того, як його справа потрапила до судді, Гуд уклав угоду про визнання провини. В обмін на трирічний термін ув'язнення він зізнався у крадіжці ноутбуків та спротиві під час арешту.

Коли новина про визнання провини дійшла до прихильників Арда за межами суду, почалися сутички, і поліція провела кілька арештів. Адвокат Гуда, Тібальт Булл, заявив, що він хотів би продовжити боротьбу та довести невинність свого клієнта. Втім, його клієнт ризикує отримати шістнадцятирічний термін ув'язнення, якщо його визнають винним після повного судового розгляду.

Такими є головні новини опівдні. Я повернуся з основним випуском о першій годині дня.

1. КРИХІТНИЙ РОЗБИШАКА

Шервудський ліс простягався через чималий шмат землі, від озера Вікторія аж до болотистої Східної Дельти. Двадцять тисяч квадратних кілометрів, заселені ведмедами, зміями, велетенськими жуками з хрустким панциром і численною популяцією жовтих птахів, які не живуть більше ніде на Землі.

За різними оцінками, людське населення Шервуда становило від тридцяти тисяч до чверті мільйона, причім більшість з тих людей від чогось або від когось переховувалися. Бандити, байкери, релігійні секти, терористи, біженці... А на додачу — дванадцятирічний школяр, за голову якого призначено нагороду в сто тисяч фунтів стерлінгів.

Щоби знайти Робіна Гуда, потрібно проїхати вісім кілометрів на північ від його рідного міста Локслі, звернути праворуч із дванадцятисмугового швидкісного автошляху 24, а тоді йти пішки порослою лісовою дорогою аж до паркувального майданчика торговельного центру Дизайнерських аутлетів Шервуд.

Минуло понад десять років, відколи в розлогодному торговельному центрі продавали кухонне приладдя й уцінені сумочки. Тепер у цьому занедбаному Н-подібному просторі розмістилася добре організована незаконна спільнота, захищена дротами й давачами руху, а також озброєними охоронцями, які чергують на хиткій дерев'яній спостережній вежі.

Хоча показувало лиш першу годину гарного весняного дня, Робін Гуд ховався у своєму лігві на верхньому поверсі колишнього магазину спортивних товарів. То було приміщення розміром вісім на шість метрів, зі стінами, зробленими з хистких магазинних перегородок. Він лежав долілиць на затхлому, але зручному матраці, під великими подушками, двома ковдрами та берберійським килимом.

Робінову найкращу подругу, Маріон Мейд, відправили сказати, що обід готовий. Вона здогадалася про його сховок під купою постільних речей лише завдяки тому, що звідти визирала пара брудних пальців.

— Привіт, друже, — тихо привіталася Маріон, ставши на коліна біля ліжка. — Всі сідають за стіл.

— Я не голодний.

Робін замовк. Він не хотів, аби вона вловила його смутний настрій. Зазвичай вона пірнала в подушки або, схопивши Робіна за кісточку, лоскотала йому ногу. Але сьогодні все було інакше.

— Мені страшенно прикро щодо твого тата, — озвалася Маріон.

— Я навіть не можу його відвідати, бо мене відразу схоплять, — таки не стримався і поскаржився Робін. — Мама померла. А старший брат живе в розкошах у Замку Шервуд зі своєю новою матір'ю.

— У тебе є я, — запевнила Маріон. — І тут ти можеш розраховувати на кожного з нас.

Робін не відповів, отож дівчина застосувала іншу тактику. На жаль, її тон прозвучав різкіше, ніж їй хотілося.

— І що ти робитимеш? Залишатимешся під купою ковдр до кінця життя?

— Непогана ідея, — відрубав Робін.